

Когато се казаха тѣзи думи, царѣтъ заплака. Едри бистри сълзи се търкулнаха по бузитѣ му. Щомъ видѣха това, неговитѣ генерали и князе се спуснаха къмъ него, извадиха сабитѣ си и се заклеха, че тѣ ще изпълнятъ неговитѣ заповѣди.

Какво казва рускиятъ народъ?

Царското писмо се прочете въ църквитѣ по цѣла Русия. Народѣтъ одобри царскитѣ думи и всички се разтичаха да се записватъ доброволци.. Единъ възтаръ руски селянинъ, на възраст надъ 50 години, води за ржка едно 12 годишно красиво момиче. Той тича отъ човѣкъ до човѣкъ и пита, дали не би се намѣрилъ нѣкой да прибере момичето и го гледа, защото той иска да иде доброволецъ, а жена му умрѣла и нѣмало при кого да го остави.

— Защо ще ходишъ доброволецъ? — го пита съседѣтъ му. Ти си старъ.

— Не, брате, усѣщамъ се още силенъ и искамъ да помогна за освобождението на братята българи въ името на Христа.

Момичето бѣ взето на прехрана отъ добри хора, а баща му замина за България...

Руситѣ идатъ! — Споменъ.

Нашето село се намира тъкмо насрѣдъ пжтя между Търново и Елена. Нарича се село Мариино. Една вечеръ, въ сѣботенъ день, нѣкрлко селяни, които бѣха на пазаръ въ града, се завърнаха твърде радостни. Ала тѣ не смѣяха да приказватъ високо и повече крадишкомъ шушнѣха съ другитѣ. Въ селото този день бѣше дошълъ отъ село Ялово единъ старъ потурнакъ съ голѣма гъжва на глава, съ